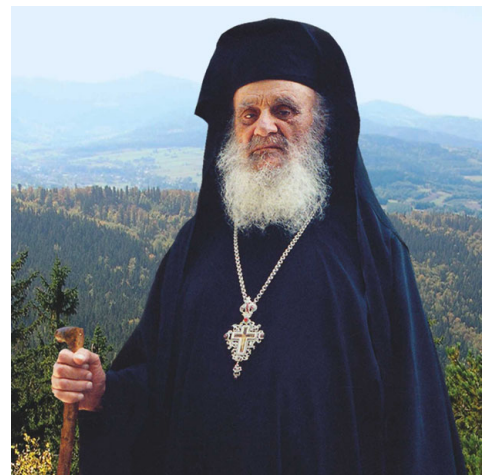

Διδακτικά και προφητικά αποφθέγματα του γέροντος Αμβροσίου Λάζαρη

Πνευματικού της Ι. Μονής Δαδίου «Παναγία η Γαυριώτισσα»
(21/12/1912 - 2/12/2006)

Από τον Β' τόμο¹

Επιλογή και σχόλια υπό Λεοντίου Μοναχού Διονυσιάτου.

01. Το 1991 επισκέφθηκε ο Γέροντας το Άγιον Όρος μαζί με κάποια πνευματικά του παιδιά. Όταν επέστρεψαν, τον ρώτησαν μερικοί για τις εμπειρίες του από εκεί. Τους είπε, και τον ρώτησαν σε ποιο Μοναστήρι από αυτά που πήγε ευχαριστήθηκε. Εκείνος απάντησε ότι ευχαριστήθηκε σε δύο μέρη: στην Ι. Μ. Μεγίστης Λαύρας, όπου είδε τον Όσιο Αθανάσιο τον Αθωνίτη κατά την ημέρα της πανήγυρής του και του μίλησε, αλλά και κοντά στον πατέρα Αρτέμιο (κελί Αγίου Νικολάου της Ι. Μ. Αγίου Διονυσίου²)

- Ο παπά-Αρτέμιος έδειξε αγάπη. Ο Χριστός είναι αγάπη! Κανείς άλλος δεν με ξεκούρασε. Εκεί, στον Πατέρα Αρτέμιο, φιλοξενηθήκαμε, μιλήσαμε, κάναμε χαρά. (σελ. 27)

02. Μία φορά, είχε πάει ο Γέροντας και δύο πνευματικά του παιδιά σε ένα Μοναστήρι, για να προσκυνήσουν, αφού διαπίστωσε ότι ο Ηγούμενος έλειπε - δεν ήθελε να γίνει γνωστός εκεί. Μετά από αρκετή ώρα, όταν ξεκίνησαν να φύγουν, είδε έναν Μοναχό, ο οποίος έκοβε άρτους.

- Πεινάμε, του είπε. Έχετε κάτι να μας δώσετε να φάμε;

- Δεν μπορώ να σας δώσω, Πάτερ μου, απάντησε εκείνος γιατί δεν είναι ο Γέροντάς μου εδώ και δεν έχω ευλογία.

- Ναι, αλλά εμείς πεινάμε, επέμενε ο Γέροντας με πόνο.

- Δεν μπορώ να σας δώσω, συνέχισε ο άλλος ανένδοτος.

Στην επιστροφή, είπε ο Γέροντας:

- είχε μέσα πολλά ψωμιά και άρτους και δεν έδωσε. Αυτό δεν μου άρεσε καθόλου. Αυτό δεν δείχνει φιλανθρωπία. Επίτηδες το έκανα εγώ, για να δω τη στάση του. (σελ. 32)

03. - Γέροντα, άμα γίνει πόλεμος με τους Τούρκους, τι θα κάνουμε;

- Ο πόλεμος σήμερα δεν γίνεται με όπλα. Εμάς πάντοτε ο Θεός μας βοηθάει και η Παναγία είναι με το μέρος μας.

- Ναι, Γέροντα, αλλά οι Τούρκοι είναι πιο πολλοί από εμάς.

- Ας είναι! Την ψυχή του Έλληνα, που έχει τον Χριστό και την Παναγία δίπλα οδηγό, τη φοβούνται όλοι. (σελ. 50)

04. - Για πες μου, παιδί μου, μπορεί ένας άνθρωπος να τα βάλει με τετρακόσιους;

- Αδύνατον, Γέροντα.

- Όταν έχει τη Χάρη του Θεού, μπορεί να τα βάλει και με τετρακόσιους και με όλο τον κόσμο. Γι' αυτό θα ζητάς: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», και ο πειρασμός θα φεύγει. Έτσι είναι ο «άλλος», έχει δύναμη ίση με τετρακόσιους. Αλλά ο Θεός τον κρατάει σαν ένα σκυλί με αλυσίδα. Του αφήνει λίγο χαλαρή την αλυσίδα, για να μας δοκιμάζει μέχρι το όριο που αντέχουμε, και, όταν βλέπει ότι εμείς δεν μπορούμε άλλο, τη σφίγγει την αλυσίδα και το γυρνάει. (σελ. 54)

05. Κάποια φορά, ο Γέροντας «είχε φύγει» από το σώμα του. Όταν επέστρεψε, μετά από ώρες, είπε τι είδε και που πήγε:

¹ «ΓΕΡΩΝ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΛΑΖΑΡΗΣ. Ο Πνευματικός της Μονής Δαδίου. Τόμος Β». Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΚΡΙΤΑΣ ΑΕ, τηλ: 210-9334554. 1η έκδοση: Νοέμβριος 2011. Δείτε και προφητικά αποφθέγματα Α: www.imdleio.gr/diaf/2009/img/g_Ambrosios.pdf

² Όχι Μπουραζέρι, όπως γράφεται εκ παραδρομής στο βιβλίο.

- Έλειπα από το πρωί, δεν ήμουνα εδώ. Είχα φύγει από τον κόσμο αυτό, είχα πάει στον άλλο κόσμο.

- Γέροντά μου, μέχρι που πήγες;

- Μέχρι την πόρτα (του Παραδείσου).

- Πώς ήταν αυτή η πόρτα, μεγάλη, μικρή;

- Ο μισός Ουρανός είναι η πόρτα. Αλλά είναι μικρή για τους κακούς, ενώ για τους καλούς είναι ανοιχτή παντοτινά. Εκεί μέσα είναι και ψάλλουν εκατομμύρια Άγγελοι. Να ακούσεις αυτή την ψαλμωδία ... δεν λέγεται. Το μυαλό σου χάνεται. Άμα ακούσεις τους Αγγέλους να ψάλλουν, θα σε πάρει ένα νέφος και θα σε ανεβάξει επάνω και συ θα κοιτάζεις και μόνο θα ακούς θα αλλοιωθείς τελείως ψυχικά και δεν θα θυμάσαι κανένα πράγμα της γης.

- Τους είδες, Γέροντα;

- Εγώ δεν μπήκα ούτε στην πόρτα. Απ' έξω τους έβλεπα και τους κοίταζα και άκουγα τις ωραίες φωνές. Λέω: «Θεέ μου, μη με στερήσεις από τη μεγάλη αυτή χαρά». Γιατί, άμα φτάσει το μυαλό σας στην πόρτα εκεί, θα ακούσετε μία ψαλμωδία, που δεν έχει γίνει ποτέ εδώ στον κόσμο. Οι Άγγελοι, βλέπεις, είναι ασώματοι, δεν έχουν την ίδια υφή που έχουμε εμείς. Είναι τόσο γλυκείς και δυνατοί που, άμα ακούσεις χίλιους Αγγέλους να ψάλλουν, χαλάει ο κόσμος από την ακοή που γίνεται με την ψαλμωδία. Λες: «Τι είναι αυτό»; Δεν λέγονται αυτά τα πράγματα, μ' ακούς; Αλλά βλέπεις ότι είναι άλλα, αυτά είναι αγγελικά και οι Άγγελοι είναι αιώνιοι, δεν είναι προσωρινοί. Δεν είναι κράτος πού ζούνε πεντακόσια, χίλια χρόνια και μετά να πεθαίνουν. Δεν πεθαίνουν ποτέ. Είναι αιώνιοι. Εκεί, λοιπόν, είναι κάποιιοι που λάμπουν σαν τον ήλιο, όπως η Παρθενία (η πρώην ηγουμένη της Μονής Δαδίου). (σελ. 54-55)

06. - Γέροντα, λέγονται κάποιες φορές ιστορίες δυσάρεστες για μερικούς μοναχούς στο Άγιον Όρος. Τι γνώμη έχεις;

- Παιδί μου, οι μοναχοί είναι άνθρωποι. Υπάρχουν και καλοί και κακοί. Εμείς θα έχουμε πυξίδα στη ζωή μας τους καλούς, σαν τον Γέροντα Παΐσιο, τον Γέροντα Πορφύριο, τον Γέροντα Ιάκωβο. Δεν είμαστε άξιοι να κρίνουμε κανέναν, ούτε τους κακούς. Μπορεί ένας αμαρτωλός να πει αύριο ένα «ήμαρτον» και να τον συγχωρήσει ο Θεός και να πάει πιο γρήγορα στον Παράδεισο από σένα. Γι' αυτό, μην κρίνεις. (σελ. 56)

07. - Γιώργο, να κάνεις προσευχή στον Κύριο να σου δείξει την Κόλαση, όχι τον Παράδεισο, μπας και σωθείς.

- Γέροντα, εσείς την έχετε δει;

- Ναι. Με πήρε Άγγελος Κυρίου και με πήγε, και είδα πως είναι η Κόλαση. Δεν μπορείς να φανταστείς τι γίνεται εκεί κάτω. Νομίζουνε όλοι ότι αυτά είναι παραμύθια. (σελ. 64-65)

08. Την Ελλάδα ο Θεός την έχει σπίτι δικό Του. Η Ελλάδα είναι το καλύτερο μέρος του κόσμου. Είμαστε ευλογημένοι. Αλλά οι κυβερνήτες τα μπερδεύουν μερικές φορές. Οι κυβερνήτες πρέπει να είναι χριστιανοί εν επιγνώσει, γιατί αλλιώς μπερδεύουν το κράτος. (σελ. 79)

09. Κατάληψις της Ελλάδος από ξένο κράτος δεν θα γίνει ποτέ! Τόση δύναμη δίνει στην Ελλάδα ο Κύριος τον καιρό του πολέμου, που δεν λέγεται. **Δεν θα έρθουν αυτοί μέσα.** Το σώμα της Ελλάδος δεν μπορεί να το πάρει κανένα κράτος και να το πάει όπου θέλει. Είναι από πάνω γραμμένα αυτά, δεν είναι από ανθρώπους. (σελ. 79)

10. Μη φοβάσαι τίποτα! Ξέρεις τι δυνάμεις έρχονται από ψηλά; Δεν τις βλέπεις εσύ. Μη φοβάστε τίποτα! (σελ. 79)

11. Η Παναγία είναι το μόνο ανθρώπινο πλάσμα που γεννήθηκε με όλους τους όρους και τους κανόνες της ανθρώπινης ζωής, αλλά το σώμα της μετέστη, δεν υπάρχει ίχνος από το σώμα της στη γη (στο χώμα). Και δεν θα περάσει κρίση στη Δευτέρα Παρουσία. Είναι πάνω από τους

12. Να ξέρετε ότι αοράτως πολλοί άγιοι κατεβαίνουν και μας βοηθούν. Δεν επιτρέπει ο Θεός να τους δούμε, αλλά καθημερινώς έχουμε πολλούς Αγίους κοντά μας. (σελ. 87)
13. Δεν υπάρχει άνθρωπος, ούτε πλούσιος ούτε φτωχός, που να μην έχει δοκιμασίες. Τα βράδια φεύγω με το πνεύμα μου και περιφέρομαι γύρω από όλο τον κόσμο και δεν υπάρχει άνθρωπος -κανένας, μ' ακούς- που να μην έχει δοκιμασίες. Θα πληρώσουμε σ' αυτή τη ζωή όλοι, γιατί ο Θεός μας θέλει καθαρούς στην επόμενη, θέλει να μας μειώσει τις αμαρτίες. (σελ. 87)
14. Θα μιλάς σε όλους με αγάπη, αλλά θα κάνεις παρέα με ανθρώπους που είναι στην ίδια συχνότητα. (σελ. 94)
15. Ο πιστός είναι σαν τη φωτιά και ο άπιστος σαν τον πάγο. Η φωτιά, που είναι η αγάπη, τον λιώνει τον πάγο, ενώ ο πάγος δεν μπορεί να λιώσει ή να κάψει τη φωτιά. Αυτή τη φλόγα που έχουμε πρέπει να τη μεγαλώσουμε και όχι να τη σβήσουμε. Πώς; Με την προσευχή. Και θα βλέπουμε όλους τους ανθρώπους σαν να είναι εικόνες Θεού. (σελ. 94)
16. Ο καθολικός δεν αλλάζει. Τους έχει ο άλλος «έτσι» κρατημένους. Είναι πλέον στα χέρια του πονηρού. Είναι σε αίρεση οι καθολικοί! (σελ. 96)
17. Η σωσμένη ψυχή, όταν ετοιμάζεται να βγει από το σώμα, από την ύλη, βλέπει τον Άγγελο της και ήρεμα αποχωρίζεται από το σώμα. Την 40ή ημέρα ο Άγγελος την παρουσιάζει στον Κύριο. Ενώ η ψυχή που δεν πρόκειται να σωθεί βλέπει τον πονηρό και κρύβεται μέσα στην ύλη, προσπαθεί να ξεφύγει, και γίνεται τέτοια πάλη, τέτοιος αγώνας τότε, που χρειάζεται ιερέας να έρθει να διαβάσει, ώστε να μπορέσει η ψυχή να βγει κάτω από την ευχή. Αγωνίζεται πάρα πολύ άσχημα, είναι πάρα πολύ δύσκολη εκείνη η ώρα. (σελ. 96 και 98)
18. Έχεις συνεχή θλίψη κι αυτό, παιδί μου, Δεν είναι καλό. Πρόσεξέ το. Ο Θεός θέλει να είμαστε γεμάτοι από χαρά, δεν τη θέλει τη θλίψη. Να προσεύχεσαι, όσο μπορείς. Έστω κι αυτό το λίγο, το ακούει ο Θεός. Δεν αξίζει για τίποτα στον κόσμο να θλίβεσαι. Το ξέρεις αυτό; Να χαίρεσαι, μανούλα μου. και να μη στενοχωριέσαι, να μη ζαλίζεσαι για πράγματα που δεν είναι στη δικαιοδοσία σου. (σελ. 100)
19. Όταν ασκηθείς στην πρακτική εφαρμογή του Ευαγγελίου, τότε θα αποκτήσεις πρώτα «φύλλα», ύστερα «σπόρο» και μετά «πλήρη σίτο». Και μετά δεν θα τρυγήσεις καρπό εσύ, ο άνθρωπος, αλλά ο ίδιος ο Θεός, γιατί με τη Χάρη Του έγινε ό,τι έγινε. Τίποτε δεν είναι δικό μας και τίποτε δεν γίνεται με τις δυνάμεις μας. (σελ. 104)
20. Όταν ο άνθρωπος εφαρμόζει το θέλημα του Θεού, κατά το δυνατόν, θα βρει έστω και λίγη παρηγορία και παρηγοριά από τον Θεό. (σελ. 104)
21. Όταν εξομολογούμαστε συχνά τούς λογισμούς μας στον Πνευματικό, έρχεται η Χάρις του Θεού και μας θεραπεύει. (σελ. 104)
22. Οι ιερείς πρέπει να μιλάμε στους ανθρώπους για πρακτική αρετή, να μη λέμε «φιλοσοφίες». Να βοηθάμε να βρουν τον δρόμο τους όχι με θεωρητικά και εορταστικά κηρύγματα. Εγώ είμαι αγράμματος, αλλά με αγαπούν, γιατί τούς μιλώ για τα πρακτικά και καθημερινά τους προβλήματα. Όταν μιλάς με τρόπο κατανοητό, τότε θα έρχονται πολλοί, για να σε ακούσουν. (σελ. 104)

23. Σ' αυτόν τον κόσμο κατοικούμε ανάμεσα σε θηρία. Γι' αυτό χρειάζεται να έχουμε σταθερή πίστη στον Χριστό. Οι δαίμονες μας πολεμούν με μανία, γιατί δεν θέλουν να σωθούμε, Ήθελα να ανοίξω μία στοά, για να δείτε τούς κολασμένους. Κλαίνε και ουρλιάζουν χωρίς σταματημό. Γιατί η κόλαση δεν θα είναι γι' αυτούς εκατό ή πεντακόσια χρόνια, αλλά αιώνια. (σελ. 105)

24. Νηστεία και προσευχή ήταν η οδός των Αγίων. Η προσευχή πρέπει να συνοδεύεται και από κόπο σωματικό. Δεν μπορούμε να σηκώσουμε κάποιον που έχει πέσει, αν δεν του δώσουμε το χέρι μας. Το ίδιο και η προσευχή: για να έχει αποτέλεσμα, πρέπει να καταβληθεί η ανθρώπινη προσπάθεια. (σελ. 105)

25. Να έχεις με μέτρο νηστεία, λίγη αγρυπνία και προσευχή. Δεν μπορούμε να φθάσουμε τούς αρχαίους Πατέρες, αλλά να καταβάλλουμε λίγη προσπάθεια, για να ξυπνά το πνεύμα μας. Αυτές τις αρετές πρέπει να έχουν οι ιερείς και οι μοναχοί. (σελ. 105)

26. Οι αρρώστιες, πολλές φορές, είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας, είτε σωματικής είτε ψυχικής. και ο Θεός Δεν είναι σαδιστής, για να μας παιδεύει, αλλά φιλόανθρωπος. Από φιλανθρωπία δίνει τις ασθένειες, για να μετανοήσουμε και να σωθούμε, Τις δίνει, για να καθαριστούμε: τόσο πανάγαθος είναι. Το μέγα πρόβλημα των ανθρώπων είναι οι ασθένειες. (σελ. 107)

27. Μη φοβάσαι τούς λογισμούς Ο σατανάς σφάζεται με την προσευχή του Ιησού. Χρειάζεται όμως υπομονή και επιμονή, Να επιδιώκεις να προσεύχεσαι και ας έρχονται όλες οι έγνοιες και οι αισχροί λογισμοί. Όταν τελειώσεις την προσευχή, θα έχουν φύγει. (σελ. 107)

28. Για τούς λογισμούς χρειάζεται σθεναρή αντίσταση. Στην παραβολή του δείπνου λέει ο Χριστός ότι κάποιος του είπε: «**Ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε**». **Αυτά τα πέντε ζεύγη βοών είναι οι πέντε αισθήσεις**, που πρέπει να τις φυλάμε με την ευχή του Ιησού. Ο σατανάς, μας χτυπά κάθε ώρα και μας βρίσκει ανοχύρωτους. Η εντολή του Χριστού είναι να μην επιθυμούμε τη γυναίκα του άλλου, όταν τη βλέπουμε. Ο σατανάς, λοιπόν, μας σπέρνει τον (πονηρό) λογισμό και εμείς, όταν δεν έχουμε τον νου μας, αμέσως κάνουμε συγκατάθεση. Και η συγκατάθεση δημιουργεί στενοχώρια στην ψυχή μας. Οι Πατέρες τους λογισμούς τους πρόσεχαν σε όλη τους τη ζωή. Αυτό θέλει προσπάθεια και υπομονή. Χρειάζεται, βέβαια, να ταπεινώσουμε και τη σάρκα με τη νηστεία, για να τούς αποδυναμώσουμε. Μπορεί κάποιος από τούς λογισμούς να οδηγήσει στην αμαρτία και, αν δεν μετανοήσει ο άνθρωπος, να κολαστεί. Και μπορεί κάποιος, όταν πέσει στην αμαρτία, να μετανοήσει, αλλά πάλι θα του μείνουν οι ουλές και θα αισθάνεται τραυματισμένος. (σελ. 107-108)

29. Ο Χριστιανός δεν περιμένει την εμφάνιση επί γης του Αντιχρίστου, για να πολεμήσει, ήδη πολεμά. Λέει ο Απόστολος Παύλος ότι **τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος είναι η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η πίστη, η εγκράτεια**. Επίσης, όμως, λέει ο Χριστός ότι στην ψυχή του ανθρώπου υπάρχουν πάθη: ο θυμός, ο φόνος, η πορνεία, η μοιχεία, η ασέλγεια, η αναίδεια, η ακαταστασία, η φιλονικία. Έρχεται λοιπόν ο σατανάς κάθε ώρα και μας υποκινεί τα πάθη αυτά, εμείς όμως δεν το παίρνουμε είδηση, γιατί δεν τον βλέπουμε. Κάνουμε συγκατάθεση και μπαίνει μέσα μας το πονηρό πνεύμα. Επομένως, παίρνουμε τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, μόνο όταν πολεμήσουμε τα πάθη που βρίσκονται μέσα μας. (σελ. 109)

30. Όταν έρθει ο Αντίχριστος και αρχίσει τη δράση του, οι άνθρωποι θα κάνουν βιαιότητες. Ο Χριστός, όμως, θα φροντίζει τα παιδιά του για την τροφή τους, όπως φρόντιζε τους Ισραηλίτες στην έρημο. Θυμάμαι ότι στο Άγιον Όρος, πριν τον πόλεμο του 40, οι μοναχοί τρέφονταν με τα μικρά ραδίκια και με όλες τις άλλες τροφές. Αλλά την περίοδο της πείνας ο Θεός αύξησε τόσο τα ραδίκια, που έφτασαν περίπου ένα μέτρο και ήταν πολύ τρυφερά. Μ' αυτά τρέφονταν οι μοναχοί και δεν πέθαναν της πείνας. Το ίδιο θα φροντίσει και για εμάς ο Θεός την

31. Τα πιστά παιδιά Του θα Τον κηρύξουν εκεί που δεν περιμένεις. Και μη ζητάς μέσα στην πλουτοκρατία να βρεις αυτά τα παιδιά που ψάχνουν τον Κύριο. Θα είναι μέσα στις ταπεινές οικογένειες, και από εκεί θα ξεφυτρώσουν τα διαμάντια. (σελ. 109)

32. Αυτά που θα δουν τα μάτια μας και θ' ακούσουν τ' αυτιά μας από εδώ και πέρα δεν θα τα έχουμε ποτέ ξαναδεί ούτε ξανακούσει. **Μέσα στην επόμενη εικοσαετία θα γίνουν φοβερά πράγματα. Οι Ευρωπαίοι -για παράδειγμα- θα πάνε να καταργήσουν το άβατο του Αγίου Όρους.** (σελ. 109)

33. Να μας φυλάει ο Θεός από σεισμό. Γιατί αυτά που βλέπεις, τα παλάτια, στους έσχατους καιρούς θα σωριαστούνε, δεν θα μείνει ένα όρθιο. (σελ. 110)

34. Θα έρθει περίοδος, που εμείς οι άνθρωποι θα πατάμε ένα κουμπί και θα πετάμε. Δεν θα έχουμε ανάγκη από μεταφορικά μέσα, ούτε αυτοκίνητο ούτε τίποτα. (σελ. 110)

35. Λέει ο θείος Παύλος ότι θα έρθει ένας καιρός, και είναι αυτός ο καιρός, τον οποίο διερχόμεθα εμείς, που ο άνθρωπος θα αποστατήσσει από την πίστη του στον Θεό και θα στραφεί στην παλαιά δοξασία, στους θεούς του ψεύδους. Θα επαναφέρουν το Δωδεκάθεο. Και άρχισε να γίνεται αυτό, το έχει ξεκινήσει ένας Οργανισμός και πάνε στον Όλυμπο και ετοιμάζουν το Δωδεκάθεο. Θα στραφούνε, λέει, στην παλαιά δοξασία, που ήτανε η αθεΐα, και θα χάσει ο άνθρωπος την ανθρωπιά του, θα χάσει την αλήθεια, θα χάσει την ειλικρίνεια, την πίστη του. Δεν θα υπάρχει πίστη στους ανθρώπους. **Στους χίλιους έναν θα βρίσκεις που θα μιλάει την αλήθεια και οι άλλοι θα τον λένε τρελό.** Πόσα θ' αλλάξουν! Κι όσο πας, χειρότερα θα γίνονται... (σελ. 110)

36. Ξέρεις τι θα γίνεται τότε; Μέσα στον δρόμο που θα περνάς, ένας που θα του λείπουν τα λεφτά και θά 'χει χρέος, το οποίο δεν θα μπορεί ποτέ να το βγάλει, άμα ξέρει ότι έχεις μία περιουσία, θα περνάει δίπλα σου και θα σου δίνει μία με το σιλέτο και θα σε σκοτώνει. Αυτά θα γίνουν πριν από τις τελευταίες μέρες. Δεν θα γλιτώνεις, θα σε σφάζει μές στον δρόμο και θα σου παίρνει ό,τι έχεις και θα σηκώνεται να φεύγει. Και να ιδείς τότε! Οι άλλοι που θα περνάνε δεν θα δίνουν καμιά σημασία. Σε σκότωσε; Σε σκότωσε. Θα περνάνε σαν να μη συμβαίνει τίποτε και θα πηγαίνουν στη δουλειά τους. Γιατί κι αυτοί τα ίδια θα είναι. Αυτή η τρομερή κατάσταση θα υπάρχει τα τελευταία χρόνια. (σελ. 110)

37. Θα γίνονται πόλεμοι παντού. **Η Ελλάδα δεν θα αναμιχθεί πουθενά και θα έχει μικρές απώλειες.** Αλλά θα υπάρχει φτώχεια, λιμός, θα κλείσουν και τα σύνορα. Εσύ θα ζεις, εγώ δεν θα ζω. Θα ζεις και θα το θυμάσαι. **Τότε θα μείνουν δύο εκατομμύρια Έλληνες πιστοί στον Κύριο. Από αυτούς θα βγουν μάρτυρες.** Ο σωστός Χριστιανός πρέπει να έχει πίστη, αγάπη, ειλικρίνεια, δικαιοσύνη, φιλανθρωπία. (σελ. 111)

38. Στους έσχατους χρόνους οι χριστιανοί θα πορεύονται, όπως θα διατάσσει τότε ο Κύριος. Όμως εκεί θα είναι ο Κύριος και δεν θ' αφήσει τον άνθρωπο. Θα μας βοηθά σε ό,τι θέλουμε. Δεν θα μας αφήσει, να είστε βέβαιοι και πιστοί. Γιατί αυτό θέλει να έχουμε εκείνες τις μέρες ΠΙΣΤΗ! (σελ. 111)

39. Έλεγε πώς έχει μεγάλη αξία να πηγαίνουμε στον ναό για τον Εσπερινό του Σαββάτου, που είναι η πρώτη ακολουθία³ της καινούριας ημέρας, και να ξεκινάμε έτσι με δοξολογία προς τον Κύριο και με αγάπη προς τον Άγιο της ημέρας, Ή, αν δεν μπορούμε, να ανοίγουμε το

³ Όχι λειτουργία όπως εκ παραδρομής αναγράφεται στο βιβλίο.

ραδιόφωνο και να ακούμε. Και αυτό, γιατί το Σάββατο μετά τον Εσπερινό φεύγουν όλοι οι Άγγελοι και πηγαίνουν επάνω, στον Κύριο, για να επανέλθουν κατά τη θεία Λειτουργία της Κυριακής.

Τόνιζε ότι τον Χριστό Τον ευχαριστεί, όταν οι άνθρωποι πάμε στον ναό με δική μας θέληση. Είμαστε τότε υψωμένοι στον θρόνο του Θεού. Γι' αυτό πρέπει να είμαστε σοβαροί, να είμαστε παρόντες και να παρακολουθούμε προσεκτικά τη θεία Λειτουργία, να μη μιλάμε και να προσευχόμαστε νοερά. Ο πονηρός κάνει πολύ μεγάλο πόλεμο να μας αποσπάσει, ώστε να μην προσευχηθούμε, να μη ζητήσουμε, να μην είμαστε σωστοί, να μην είμαστε όπως πρέπει μπροστά στον Θεό.

Στο «Πρόσχωμεν» θα ζητάμε από τον Κύριο, γιατί εκείνη τη στιγμή βγαίνει στην Ωραία Πύλη και περιμένει να του ζητήσουμε, ώστε να μας βοηθήσει. Το Πιστεύω καλύτερα να το λέμε από μέσα μας, να μην ενοχλούμε τούς άλλους. Επίσης **να μην ψέλνουμε μαζί με τούς ψάλτες**, γιατί κάποιος δίπλα μας μπορεί εκείνη την ώρα να έχει πόνο και να ζητάει κάτι από τον Κύριο, Αλλά να μην το καταφέρνει, γιατί εμείς του αποσπάμε την προσοχή. Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί και να σεβόμαστε τούς διπλανούς μας. (σελ. 115-116)

40. Έλεγε ότι τα μνημόσυνα για τα Τριήμερα, τα Εννιάμερα, τα Σαραντα, τα Εξάμηνα, τα Εννιάμηνα και τον Χρόνο πρέπει να γίνονται πάντοτε, το ίδιο και τα μνημόσυνα του δεύτερου και του τρίτου χρόνου. Μετά είναι προαιρετικά. Ακόμη, είχε πει ότι με τα Τρισάγια βοηθούνται οι ψυχές και ανακουφίζονται, ενώ καμία φορά από τα Σαρανταλείτουργα και τα Τρισάγια μπορούν να μπαίνουν στην «αναμονή». (σελ. 116-117)

41. Τόνιζε ότι, κατά την ώρα που ο πειρασμός βρίσκει είτε τον σύντροφό μας είτε τον συνάδελφό μας στην εργασία είτε αυτόν που είναι κοντά μας, εμείς πρέπει να είμαστε υποχωρητικοί, γιατί εκεί σταματάει ο πειρασμός και μόνον τότε μπορεί τα πράγματα να αλλάξουν. (σελ. 124)

42. Έλεγε ότι το Απόδειπνο είναι μία ομπρέλα, η οποία ανοίγει και σκεπάζει όλη την οικογένεια από τα κακά πνεύματα που υπάρχουν τη νύχτα, ότι απωθεί και τούς κλέφτες ακόμη, και σε θωρακίζει ο Θεός μέσα στο ίδιο σου το σπίτι. Σε μία γυναίκα, μάλιστα, είχε επιμείνει όχι μόνο στην πρωινή προσευχή, τότε που είμαστε ξεκούραστοι, Αλλά και στη βραδινή, παρά την κόπωση της ημέρας που προηγήθηκε. Της τόνισε:

- Το Απόδειπνο θα προσπαθείς να το λες κάθε βράδυ με τα παιδιά σου, και πάντα θα διαβάζει ο ένας δυνατά, ενώ οι άλλοι θα συνοδεύουν... Ήταν όμως με κατανόηση προς τον άλλο. Έτσι, όταν η ίδια τον ρώτησε τι να κάνει με τα παιδιά της, αφού λόγω της ηλικίας και των μαθημάτων τους δεν μπορούσαν να συμμετέχουν, της είπε:

- Τότε ας το κάνει ο καθένας μόνος του, προκειμένου να μη γίνεται καθόλου. Και αν δεν μπορείτε να κάνετε όλο το Απόδειπνο, τότε πείτε τον 50ό ψαλμό του Δαβίδ («Ελέησόν με, ο Θεός, κατά το μέγα ελεός Σου...»). (σελ. 124-125)

43. Δεν είναι εδώ η πατρίδα μας. Εδώ είμαστε περαστικοί. Ήλθαμε, είδαμε και παρήλθαμε. Αλλά πρέπει εδώ να αφήσουμε κάποιο σημάδι στο πέρασμά μας. Όλοι μας! Και ποιο είναι αυτό το σημάδι, παιδιά μου; Είναι η μεταξύ μας αγάπη, η ειλικρίνεια, η πίστη, η αλήθεια και η δικαιοσύνη. Γιατί, βλέπετε, μέσα σ' αυτό το πέρασμα έχουμε και έναν εχθρό του ανθρωπίνου γένους, που έρχεται και προσπαθεί με όλες του τις δυνάμεις να κατακτήσει τη Γη. Η Γη είναι του Ουρανού και του Θεού, αλλά για ένα διάστημα θα κυριαρχήσει κι αυτός, θα περάσει από τη Γη και αλίμονο στους ανθρώπους; που θα βρεθούνε την εποχή εκείνη.

Ναι, έρχεται αυτός και μας σερβίρει ένα καινούριο νόμο. Όχι αυτόν που μας προσφέρει ο Κύριος, την αγάπη, την ειρήνη, τη χαρά, την υγεία, τη μακροθυμία, τη χρηστότητα, την αγαθοσύνη, την πραότητα, την πίστη, την εγκράτεια, τα χαρίσματα του

Θεού δηλαδή, τον νόμο του Θεού. Αλλά μας σερβίρει κάποιον άλλο νόμο. Ο άλλος νόμος αυτός είναι: όχι αγάπη αλλά μίσος, όχι ειλικρίνεια αλλά ψευτιά, όχι αλήθεια αλλά συκοφαντία, κακία, αδικία, πλεονεξία, φιλαργυρία και φόνοι! Ποιός θα το πίστευε, μέσα στην Ελλάδα να περάσουν είκοσι τέσσερις ώρες και να μη γίνουν δύο, τρεις και πέντε φόνοι! Ποτέ δεν γινόταν αυτό. Να που εκπληρώνεται η προφητεία, ότι οι άνθρωποι του καιρού εκείνου δεν θα υπολογίζουν τον άνθρωπο εις καμίαν αξίαν.

Αλλά όλα αυτά που βλέπετε είναι γραμμένα. Τα διαβάζουμε και παρέρχονται απαρατήρητα, δυστυχώς, γιατί εμείς, οι τελευταίοι άνθρωποι, δεν προσέχουμε και πολύ. «Ε, έτυχε κάτι να γίνει στην Αθήνα, κάτι να γίνει στη Θεσσαλονίκη, ίσως να γίνει»... Όμως είναι γραμμένα και θα περάσουν όλα τα γεγονότα εκείνα, **όπου έρχεται αυτός ο φοβερός δαίμων, που σας λέγω, να κυριαρχήσει επί της Γης και να καταστήσει το βασίλειό του παγκόσμιο.**

Και αυτός ο κυρίαρχος θα είναι ο Αντίχριστος, που έρχεται να βασιλέψει για λίγο διάστημα. Θα είναι ο καταστροφέας της ανθρωπότητας, θα ανατρέψει το Σύμπαν, θα επιβάλει βία, για να τον προσκυνήσουν οι άνθρωποι. Για τρία χρόνια δεν θ' αφήσει τίποτα όρθιο, όταν έρθει ο χρόνος. Αλλά λίγο θα είναι το πέρασμά του, για να δείξει και αυτός εκείνα που έχει μέσα στην καρδιά του, την κακία δηλαδή. Γιατί έρχεται ο Κύριος και θα ξεκαθαρίσει τα πράγματα. Θα καθαρίσει άπαξ διὰ παντός και θα φέρει την τάξη την καινούρια, την αιώνια, που θα είναι τάξη ασάλευτη, μέσα από το χέρι του Δημιουργού που έπλασε τον άνθρωπο και έκτισε τον Ουρανό και τη Γη. (σελ. 144-145)

44. Βρισκόμαστε σε καιρούς χαλεπούς αυτή την εποχή που ζούμε εμείς. Υπήρξαν και καλές εποχές, που ζούσαν οι άνθρωποι με αγάπη. Ο ένας εφύλαγε τον συνάνθρωπό του, τον αγαπούσε, τον βοηθούσε σε όλα τα πράγματα της ζωής. Τώρα πάμε αντίστροφη μέτρηση. Δεν προσέχουμε τη ζωή, δεν τη χαιρόμαστε. Η απιστία μας σπρώχνει μακριά από την κατάσταση της πολυτίμου αληθείας. Αν δεν έχουμε ούτε ίχνος από την πίστη μας προς τον Θεό, που ψάχνουμε να βρούμε μέσα στο σκοτάδι, να δω τι θα βρεις. Δεν θα βρεις τίποτα, πάνω στα βράχια θα χτυπήσεις. Όπου υπάρχει κίνδυνος, εκεί πέφτει ο άνθρωπος, γιατί αφήσαμε τα πολυτιμότερα πράγματα, την πίστη μας στον Θεό και την αγάπη μας στον συνάνθρωπο. Όποιος κατορθώσει να κρατήσει αυτά τα δύο, την αλήθεια στον Κύριο και την αγάπη στον άνθρωπο, αυτός πέτυχε τον στόχο του και τον προορισμό του στη γη.

Όταν έρθει ή ώρα, θα φύγει χωρίς στεναχώρια, χωρίς θλίψη, χωρίς πόνο, χωρίς φασαρία, και θα πάει εκεί που είναι γραμμένο, μέσα στη Βασιλεία των Ουρανών. Θα έχει εφόδιο μία τσάντα γεμάτη καλοσύνη και θα την κουβαλάει μαζί του, για να πάει μπροστά στον φοβερό Κριτή... (σελ. 149)

45. Οι Εβραίοι δεν πιστεύουν τον Χριστό. Λέει όμως στη Γραφή ότι στις ημέρες εκείνες, όπου θα είναι η δοκιμασία του ανθρώπου και θα έρθει αυτό το θηρίο της Αποκαλύψεως που το λένε Αντίχριστο και θα βασιλεύσει και θα δημιουργήσει τόσα προβλήματα αφάνταστα πάνω στη γη, θα ανατρέψει το Σύμπαν, τότε οι Εβραίοι στην αρχή θα τον πιστέψουν, ότι αυτός είναι ο Μεσσίας, εκείνος που περιμένουν, γιατί ο Αντίχριστος θα κάνει τέρατα και σημεία απ' τον ουρανό. Θα κατεβάζει αστραπές, θα κατεβάζει τα σύννεφα, θα κάνει θαύματα. Αυτά θα τα πιστέψουν, λέει.

Αλλά εκεί μέσα θα έρθει μεγάλη δυστυχία. Και τότε μερικοί από αυτούς θα πουν: **«Κάναμε λάθος! Δεν είναι αυτός ο Χριστός, είναι ο σατανάς».** Και θα γυρίσουν -μερικοί απ' αυτούς, όχι όλοι- και θα πιστέψουν. Εκεί θα τελειώσει ο κόσμος αυτές τις ημέρες και θα σταματήσει η Ιστορία της ανθρωπότητας. Θα αλλάξει το Σύμπαν ο Κύριος. Έτσι τα πράγματα θα εξελιχθούν και θα είναι τελεσίδικος η απόφαση του Θεού για τα θέματα αυτά. Την ημέρα που θα έρθει (ξανά) ο Κύριος, θα καταργηθεί ο Αντίχριστος, θα τον βάλει πάλι μέσα στη φωτιά που καίγεται και δεν θα ξαναβγει από εκεί στον αιώνα τον άπαντα. (σελ. 158-159)

46. - Αν κάποιος δεν πέφτει στα σαρκικά, Αλλά τα κάνει με το μυαλό του, τι γίνεται;
- Είναι πιο ελαφρύ και τον συγχωρεί ο Θεός. Αλλά, αν μπει στο μυαλό, τότε σίγουρο είναι ότι θα κατεβεί στην καρδιά και τότε θα κάνουμε την πράξη. Είναι πολύ δύσκολο να μη γίνει, αν κάτσει στο μυαλό. Γι' αυτό πρέπει να προσέχουμε τούς φεγγίτες της ψυχής (τα μάτια), γιατί από εκεί μπαίνει η αμαρτία.

- Γέροντα, τώρα τι συμβαίνει;

- **Τώρα είναι κρίση. Δεν ακούνε οι άνθρωποι. Κλίνουν περισσότερο στην κακία**, είναι δύσκολο να συμμαζευτούμε πάλι, να έχουμε ένα παράθυρο, μία πόρτα στην καλοσύνη, στην αγάπη. Βλέπεις, είναι πρόβλημα σοβαρό.

- Έρχεται κανένα μεγάλο κακό;

- Οπωσδήποτε θα φανούν και ουαί και αλίμονο.

- Και σε μας, στην Ελλάδα;

- **Ναι, στην Ελλάδα. θά 'χουμε συμφορά: Αρρώστιες. Μέσα στις πόλεις θα σαρώσουν αρρώστιες.** - Μόνο; Τίποτε άλλο;

- Προς το παρόν. Δεν θέλεις άλλο χειρότερο από αρρώστια. (σελ. 162)

47. Ο πόλεμος με κάποιο άλλο κράτος έχει μία ημερομηνία λήξεως. Ενώ ο πόλεμος με τον σατανά δεν έχει ποτέ ημερομηνία λήξεως, μέχρι να πεθάνουμε. Τώρα όλα τα στρατεύματα του σατανά έχουν ξεχυθεί στον κόσμο και παρασύρουν τους ανθρώπους στην απώλεια με όλα τα μέσα που έχει στη διάθεσή του. Εσύ ή με τον Θεό θα είσαι ή με τον σατανά. (σελ. 170)

48. - Ξέρεις που βρίσκεται ο σατανάς; Μέσα στη λίμνη του πυρός και μέσα στο σκοτάδι. Και θέλει να τραβήξει εκεί μέσα όλους τους ανθρώπους. Γι' αυτό κάνει αυτά τα πράγματα. **Όταν βγει στην επιφάνεια, θα κάνει τη ζημιά για τριάμισι χρόνια, που θα βασιλεύσει, και άλλα είκοσι, που θα γίνεται η προετοιμασία.** Τριάμισι χρόνια θα βασιλεύσει, δικτάτορας παγκόσμιος, και θα ανατρέψει το Σύμπαν, Δεν θ' αφήσει τίποτα όρθιο. Μετά, όμως, ο Κύριος θα τον σαρώσει άπαξ διά παντός, θα τον διαλύσει.

- Ο Θεός δεν μας λυπάται, Γέροντα, για να τα ανατρέψει όλα αυτά;

- Ναι, αλλά δεν σε βλέπω να κάνεις προσευχούλα... (σελ. 170)

49. Όταν έχω ένα πρόβλημα και λέω στον Θεό **«Ας γίνει το θέλημά Σου»** και το εννοώ, μετά πως να Του ζητήσω τι θέλω εγώ; Είναι σωστό;

- Θα λες μόνο: **«Να γίνει το θέλημά Σου»!** (σελ. 174)

50. Κάποτε ζήτησε ένα πνευματικό παιδί του Πατέρα Αμβροσίου από τη Γερόντισσα Παρθενία να του αποκαλύψει «κάτι δυνατό» με τον Γέροντα. Εκείνη δεν του χάλασε το χατίρι και του είπε τα εξής:

- Μία φορά που ήμασταν στο Μοναστήρι, ακούσαμε να χτυπούν δυνατά την κεντρική πόρτα. Ήταν τρεις με τέσσερεις η ώρα τα ξημερώματα. Ανησυχήσαμε, φοβηθήκαμε κιάλας, αλλά μας είπε ο Γέροντας και ανοίξαμε. Είδαμε ένα νέο παλικάρι, περίπου είκοσι με είκοσι πέντε ετών, στο κρεβάτι παράλυτο. Το συνόδευαν ο πατέρας του, η μητέρα του, ο θείος του και κάποιος ακόμη. «Ήρθαμε, είπαν, να σας παρακαλέσουμε να κάνετε προσευχή για εμάς, γιατί πιστεύουμε ότι ο Θεός θα βοηθήσει το παιδί μας». Άνοιξε ο Γέροντας την εκκλησία, μπήκανε μέσα. Έπειτα από κάποια ώρα, είδα τον νέο να σηκώνεται, να παίρνει το κρεβάτι του και να περπατάει - όπως διαβάζουμε στην Αγία Γραφή το περιστατικό με τον παραλυτικό που έκανε καλά ο Κύριος. Έπειτα, προσκύνησαν την Παναγία ευχαριστώντας την μπροστά στη θαυματουργή εικόνα της, ευχαρίστησαν και τον Γέροντα, πήραν την ευχή του και έφυγαν. (σελ. 179)

51. -Εσύ, παιδί μου, **κλείσε τούς φεγγίτες σου γρήγορα.**

- Τι εννοείτε, Γέροντα;
- Τα μάτια σου! Βλέπω δράκοντα μέσα!
- Ναι, Πάτερ μου, έχετε δίκαιο. Κοιτάζω εκεί που δεν πρέπει, παραδέχθηκε αυτός με ειλικρίνεια. - Από που είσαι;
- Από την τάδε πόλη της Βόρειας Ελλάδας.
- Δεν είναι αυτή ή πατρίδα σου. Αλλού είναι, του είπε και έδειξε ψηλά. Θα ζήσεις ογδόντα χρόνια. και να ξέρεις **ότι σε δέκα χρόνια από τώρα θα έρθει κρίση στην Ελλάδα, που θα εξελιχθεί σε πείνα**, κι εσύ θα βοηθήσεις κόσμο... (σελ. 259)

52. Ιωάννης Παπαγιαννόπουλος (Γενικός ιατρός)

Έχω ευεργετηθεί από τον Γέροντα πάρα πολύ, διότι ήρθε στη ζωή μου σε μία πολύ δύσκολη φάση. Είχα τότε επιστρέψει από τη Γερμανία, ήταν το 1992 και, εκτός από το ότι είχα μεγάλες δυσκολίες με τα προσωπικά μου θέματα, είχα ανακατευτεί με ένα Ινδουιστικό ρεύμα και έκανα ένα σύστημα διαλογισμού, το οποίο ήταν Γιόγκα.

Ο Γέροντας καθόταν και μιλούσε μαζί μου πάρα πολλές ώρες και δεν μου είχε πει καθόλου κάτι αρνητικό γι' αυτό που έκανα. Κάποια ημέρα, ενώ συζητούσαμε, με ρώτησε: «Εκεί που κάνεις διαλογισμό, τι βλέπεις»; «Βλέπω, Γέροντα, όταν συγκεντρώνομαι, ένα ωραίο φως», του απάντησα. «Και πως είναι ακριβώς; αυτό το φως»; «Γύρω-γύρω είναι κάπως σκοτεινό, αλλά στη μέση υπάρχει ένα ωραίο φως». Μόλις το άκουσε αυτό, πετάχτηκε πάνω και μου είπε: «Βρε Γιάννη, αυτό το φως... ξέρεις πως είναι το Φως; **Στο Φως δεν υπάρχει ούτε ένα σκοτεινό σημείο. Είναι απέραντο, χωρίς ίχνος σκοταδιού πουθενά**». Ξαφνιάστηκα. «Και αυτό που βλέπω εγώ τι είναι»; ζήτησα να μάθω. «Δεν ξέρω τι είναι, αλλά αυτό δεν είναι το φως του Θεού. Το φως του Θεού είναι μόνο φως». Και μου το περιέγραψε σαν να το έβλεπε μπροστά του εκείνη την ώρα.

Εγώ για ένα διάστημα ακόμα του έλεγα τις απόψεις μου για εκείνα που είχα μάθει σε αυτό το Ινδουιστικό ρεύμα. Εκείνος σιγά-σιγά μου τα ανέτρεπε όλα. Όσα έλεγε, αλλά κυρίως το ζωντανό του παράδειγμα, με έκαναν μέσα σε λίγους μήνες, χωρίς να μου πει ποτέ «απομακρύνσου», και απομακρύνθηκα τελείως. Με βοήθησε να αντιληφθώ ότι ήμουν σε μία πλάνη. Με περιέθαλπε σαν να ήμουν γιος του πραγματικός. Με αντιμετώπιζε με πάρα πολύ μεγάλη αγάπη. Δεν με έθιξε ποτέ, ενώ θα είχε κάθε λόγο, και ο κυριότερος λόγος ήταν ότι είχα απομακρυνθεί από την Εκκλησία αυτά τα χρόνια. Μέχρι που με επανέφερε αυτός. (σελ. 306)

53.- Πλησιάζει καιρός, τώρα στα χρόνια μας θα γίνουν αυτά, που ο ένας αδελφός θα τρώει τις σάρκες του άλλου αδελφού. Τα γεγονότα θα έρχονται καλπάζοντας με τόση ταχύτητα, που δεν θα προλαβαίνουμε να αντιδράσουμε... (σελ. 311)

www.imdleo.gr